

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

Foyerblaadje nr 12 2021

Zondag 21 maart

Passiezondag

Epistel : H. Paulus aan de Hebreeën 9, 11 - 15

Evangelie : Johannes 8, 46 – 59

“De aandacht van de Kerk gaat uit naar het lijden en sterven van Christus. Nu meer dan ooit staat het kruis in het middelpunt. Was de voorvasten een inleiding, de Vasten een tijd van bekering, dan is de Passietijd de scholing tot liefde voor de Gekruisigde. Vandaag worden alle kruisen bedekt, omdat onze zonden de oorzaak zijn van de kruisdood van Christus.

Wat verandert er in de Mis? De psalm ‘Judica me’ valt weg, het ‘Gloria Patri’ valt weg, de Prefatie van het Kruis wordt gebeden...

Er zijn drie beelden van het lijden van Christus.

1.*Een voorafbeelding*: De Kerk voert ons 600 jaar voor Christus terug: onwaardige koningen op de troon, ongerechtigheid en zedeloosheid...God roept profeten op die het volk moeten waarschuwen o.a. de grote boeteprediker Jeremias, maar het volk luistert niet...zoals het ook niet naar Christus zal luisteren.

2.*Een geschiedkundig beeld van het lijden* dat we krijgen in het Evangelie: de Joden smeden moordplannen, willen Jezus stenigen. Maar .. er wacht Jezus nog groter lijden.

3.*Een beeld dat boven de tijd uitgaat*: alle offers van het Oude Testament zullen verdwijnen, niets zal zijn in vergelijking met het grote enige offer van het Nieuwe Testament: het bloed van Christus zelf dat de zielen zal zuiveren van de zonden. Destijds moest de hogepriester ieder jaar op de Verzoenings-dag met het offerbloed van dieren binnentreden in het heilige der heiligen, waar de Ark van het Verbond was. Christus echter heeft Zijn Bloed slechts éénmaal vergoten en dit volstond om alle mensen van alle tijden te heiligen en te verlossen.....Troostend is dat de Kerk de passie verbindt met de overwinning van het Kruis door de Verrijzenis van Christus.

Uit: Mijn dagelijkse Overweging A. Maege 1942

“Alle knie zullen buigen op aarde, onder de aarde en in de hemel.”

In de jaren '60 brak een tot dan toe min of meer verborgen heidense, antigodsdienstige zelfverzekerdheid, onverwacht naar buiten. Het was 'als een orkaan' die de beschaving overhoop haalde. Wat eeuwenlang vanzelfsprekend was, verdween in een chaos van nieuwe gedachten, nieuwe gebruiken en een nieuwe taal. De pijlers van de samenleving, ik noem ze op: gezin, huwelijk, school, moraal, zijn in mekaar gestort, en in de plaats ervan kwam verwarring en letterlijk een 'bandeloosheid'. De filosofie van het persoonlijk naar hartenlust genieten, het hedonisme, werd door de wereld gepredikt. Alles moest daar de weg voor vrijmaken: gezag, normen, levensregels. De Kerk is hier niet aan ontsnapt. Want, met het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965) kwam ook de Kerk in de storm terecht. Het geloof en de eerbied ontsnapten niet aan erosie, aan afbrokkeling en aan vervaging. Alles is op korte tijd totaal bergafwaarts gegaan.

Het Concilie, dat orde op zaken had willen stellen, verloor de controle doordat o.a. enkele modernisten, kardinalen en theologen, hun stempel drukten op de conciliebesluiten. Men had gevaarlijk gedweept met humanisme, democratie en oecumenische dialoog. Er waren op het Concilie dubieuze krachten geïnfiltreerd die als enig doel hadden de Kerk te verzwakken door de vrijmetselarij en door een sterke protestantse invloed op de gebruiken en rituelen en de inhoud van het katholieke geloof en van de Heilige Liturgie. Ook was er een voorbereiding naar een valse eucumene. Daarvoor werd de eigen R.K.-leer afgezwakt!

Gevolg was onder meer een insijpelen van protestantse invloeden tot binnen de Eucharistie. Denk aan de offergebeden van de Mis die bijna totaal verdwenen in de nieuwe Mis. Kardinaal Ottaviani zei destijds letterlijk: *“De liturgie moet als heilige grond beschouwd worden en dus met omzichtigheid behandeld. Had God Mozes niet gemaand zijn schoeisel uit te trekken toen hij naar het brandende braambos ging?”*

Vele aanwezige kardinalen applaudisseerden voor deze tussenkomst. Maar kardinaal Ottaviani werd de mond gesnoerd door de voorzitter van die sessie. De goede kardinalen hebben tijdens en na het Concilie de neerwaartse evolutie niet kunnen tegenhouden.

In de tijd vlak na het Concilie zat de Kerk, wat Kardinaal Ratzinger noemde, ‘in een ongehoorde crisis’. Het geloof en de daarmee verbonden eerbied voor het heilige, verzwakten zienderogen.

Theologen van overal, ook theologen van bedenkelijk allooi, kwamen met hun fantasieën op het toneel te voorschijn. En die theologen hebben de leerstoel in de universiteiten bezet, de leerkrachten godsdienst opgeleid en de seminaristen. Zo was de ravage verzekerd.

Binnen de kortste tijd werd de deur in de kerken wagenwijd opengezet voor een *theologie* en een verkondiging waar nog nauwelijks het evangelie van Christus in herkend werd. We hoorden plots een heel andere taal. Er kwamen andere gedachten, andere vormen, andere gebruiken de kerken binnengewaaid. In plaats dat de Kerk de wereld tot heiliging bracht in het Huis van God, kwam het wereldse het sacrale in het Huis van God verdringen. De zo verheven, heilige, goddelijke Liturgie evolueerde langzaam naar een mensendienst.

In de tijd na het Concilie probeerde men de gelovigen het knielen uit het hoofd te praten. Het is hen gelukt; we zijn er massaal ingelopen.

Het knielen werd rond de jaren 1970 zo goed als onmogelijk gemaakt. De knielstoelen werden vervangen door zitstoelen. Comfortabel. Heel Vlaanderen *zit* in de kerk, zoals men zit in een vergadering. Nogmaals: die verandering van knielen naar zitten, was doordacht gewild. Toch is het knielen een uiting van een diepere kennis en ervaring van God. Het knielen komt niet vanuit een of andere cultuur, nee, het komt vanuit de Bijbel:

“Alle knie zullen buigen op aarde, onder de aarde en in de hemel.”

Kardinaal Ratzinger schreef letterlijk:

“De H. Lucas is op bijzondere wijze de theoloog van het geknield bidden. Hij meldt ons dat Jezus in de olijfhof op Zijn knieën bad. Jezus eigent Zich als het ware de val van de mens toe, laat zich in diens toestand neervallen, bidt vanuit de uiterste diepte van de menselijke verlatenheid en nood tot Zijn Vader. Hij legt Zijn wil in de Goddelijke Wil. Hij neemt alle weigering van de menselijke wil op zich en maakt die helemaal door. Juist deze omvorming tot eenheid van de menselijke wil met de Wil van God is de kern van onze verlossing.”

En verder schrijft hij: *“Wie leert geloven, leert ook knielen van binnen uit. En een geloof of een liturgie die het knielen niet meer kent, is in de kern ziek”*

De bekende schrijver Jean Guitton schreef in de Osservatore Romana van 23 juli 1977:

“Wij zijn zolang een volk geweest dat knielde. De generatie waartoe ik behoor is verrast geweest dat de priesters zo zonder scrupules aanvaard hebben het tegengestelde te doen en te zeggen, van wat zij zouden moeten doen en onderrichten.

Het knielen als lichamelijke uiting is drager van een geestelijke betekenis. Het lichamelijke gebaar en de geestelijke handeling gaan bij het knielen onscheidbaar in elkaar over. Het is de houding van de tollenaar die weet dat hij eigenlijk de aanblik van God niet kan verdragen en zich daarom diep buigt. Vanuit de diepte van ons tekortschieten hopen wij dat God ons zal oprichten en ons in staat zal stellen Hem eens te mogen aanschouwen. En alles wat wij hierover vernomen hebben over het historische en het kosmische Kruis, moet ons in de liturgie weer voor de geest komen. De christelijke liturgie is juist daardoor een kosmische liturgie, omdat zij de knie buigt voor de gekruisigde en verrezen Heer. Dit deemoedige gebaar waarmee wij de Heer te voet vallen, plaatst ons op de ware levensbaan van het heelal”. Zo drukte paus Benedictus XVI het uit.

Uit één van de voorbereidende conferenties van E.H. Van der Voort voor de overgang naar de Traditionele Latijnse Mis in onze kapel op 20 november 2007

Opstandig bisschoppelijk nieuws i.v.m kerkelijke homo-zegening

De Belgische bisschoppen vinden dat het Evangelie van Christus' moet worden aangepast aan de noden van de tijd en aan de huidige Westerse samenleving. De mens opnieuw tegenover Gods Kerk: ik zal niet dienen !

***Vergeet de Kruisweg niet vrijdag om 15 uur, om 14.30 u het Improperia.
Zondag 28 maart laatste omhaling voor Broederlijk Delen***

Verantwoordelijke opsteller en uitgever Chris Claeys

Foyer(HUIZE) Marthe Robin vzw Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat
T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be
W: www.foymartherobin.net info@huizemartherobin.net
www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin